

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.240 van 21 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 januari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster, van Ecuadoraanse nationaliteit, diende op 15 januari 2008 een vestigings-aanvraag in als bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgische onderdaan, haar kind, geboren in België op 17 november 2005.

Op 17 januari 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de aanvraag tot vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt werd gemotiveerd:

“Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn. Betrokkene deed een aanvraag tot vestiging in functie van haar minderjarig kind. Betrokkene is niet ten laste van dit minderjarig kind.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt dat de minister niet heeft aangegeven op welk artikel de beslissing is gesteund.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De bestreden beslissing vermeldt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door artikel 45, § 3 en 4 van het koninklijk besluit van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verder wordt als reden voor de beslissing opgegeven dat verzoekster een aanvraag tot vestiging indiende in functie van haar minderjarig kind, doch dat zij niet kan worden beschouwd als zijnde ten laste van dit kind. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (R.v.St., nr. 150.529, 21oktober 2005).

2.2. In een tweede middel voert verzoekster andermaal de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Waar verzoekster in casu betoogt dat er sprake is van een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing, voert zij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert vooreerst aan dat het de minister niet volstaat te stellen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden daar zij niet ten laste is van haar kind.

Bij de beoordeling van de materiële motivering, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, met name het arrest Zhu en Chen (H.v.J. 19 oktober 2004, nr. C-200/02). Verzoekster stelt dat het uit voornoemd arrest volgend principe erin bestaat dat wanneer het kind in een land van de EU verblijft, de ouder ongeacht zijn nationaliteit eveneens het recht heeft om in dat zelfde land te verblijven omdat deze laatste het kind daadwerkelijk verzorgt en het verblijfsrecht van het kind anders geen enkel nut heeft. Verzoekster is van mening dat zij naar analogie met de zaak ZHU en CHEN, evenmin ten laste van haar kind, een verblijfstitel kan verkrijgen op het Belgische grondgebied, daar zij dit kind begeleidt en verzorgt.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak CHEN, waarin toepassing wordt gemaakt van de *effet-utile* leer om een verblijfsrecht toe te kennen aan een niet-EU-burger die daadwerkelijk voor het kind zorgt, niet dienend is. De aangehaalde rechtspraak heeft immers betrekking op de toepassing van het Europees gemeenschapsrecht, terwijl in onderhavige zaak het gemeenschapsrecht niet speelt. Verzoekster, die geen burger is van de Europese Unie, vraagt immers de vestiging in functie van een Belgische onderdaan. Deze Belgische onderdaan ontleent zijn verblijfsrecht in België aan zijn nationaliteit en niet aan het gemeenschapsrecht. Het Europees gemeenschapsrecht is enkel van toepassing wanneer er een grensoverschrijdend aspect aanwezig is.

Er dient te worden benadrukt dat om zich in België te kunnen vestigen verzoekster, overeenkomstig artikel 40 § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar minderjarig kind. Verzoekster werpt op dat zij wel ten laste is van haar Belgisch kind, gezien het enige inkomen het kindergeld is, dat zij ontving. De Raad merkt op dat verzoekster bij haar aanvraag geen enkel bewijs bijbrengt ten laste te zijn van haar kind. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken kan enkel oordelen over de feiten waarover hij beschikt op het moment van de bestreden beslissing. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij ten laste is van haar kind. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de rechtsfiguur "ten laste neming" inhoudt dat de tenlastenemer een natuurlijke persoon is die over voldoende middelen beschikt om een bijkomende persoon van onderhoud te voorzien. De door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen kinderbijslag is evenwel een uitkering ten laste van de Belgische staat waarvoor de moeder de bijslagtrekkende is en die dienstig is voor de opvoeding van het op kinderbijslag rechtgevend kind. Een dergelijke uitkering kan derhalve niet beschouwd worden als voormelde bedoelde middelen in hoofde van de tenlastenemer. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn en zij niet ten laste is van haar minderjarig kind.

Verzoekster verwijst vervolgens naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en naar artikel 22 van de Grondwet "daar zij moeder is van een Belgisch kind dat gemachtigd is in België te verblijven" en voert aan dat haar kind de artikelen 3.1 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) (verkeerdelijk Conventie van Genève genoemd door verzoekster) kan invoeren. Verzoekster stelt dat aan de moeder van een Belgisch kind een verblijfsrecht dient te worden gegeven, daar de moeder van het kind

noodzakelijk is voor de opvoeding van het kind en het zijn moeder nodig heeft voor de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid.

Artikel 8 van het E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. en uit artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in de artikelen 8 van het E.V.R.M. en 22 van de Grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. In casu toont verzoekster wel aan dat zij in België nauwe gezinsbanden, in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M., heeft doch toont zij niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen haar belangen en de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 139.107, 12 januari 2005). Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat België de enige plaats is waar verzoekster en haar tweejarig kind een normaal gezinsleven kunnen leiden, en dit in het bijzonder in haar land van herkomst. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (R.v.St., nr. 170.806, 4 mei 2007).

Tevens dient te worden opgemerkt dat artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan ingeroepen worden aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen

die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster en dus geen maatregel is die specifiek ten aanzien van haar kind genomen wordt. Bovendien gaat onderhavige vordering enkel uit van de ouder van het kind en werd deze niet mede namens het kind ingediend waardoor het dienstig inroepen van voormelde bepaling niet aanwezig is (R.v.St., nr. 50.182, 14 november 1994). Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden gesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St., nr. 76.554, 21 oktober 1998; R.v.St., nr. 97.206, 28 juni 2001).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 3.1 van de Richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van deze richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoekster, noch de persoon in functie van wie zij haar vestigingsaanvraag heeft ingediend, burgers zijn van de Unie die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. Verzoekster, van Ecuadoraanse nationaliteit, vraagt immers de vestiging in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdende aspect, dat door de Richtlijn 2004/38/EG wordt vereist ontbreekt in casu.

Aangezien verzoekster geen begunstigde is van de Richtlijn 2004/38/EG, kan zij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn.

De Raad benadrukt ten overvloede dat een deel van de richtlijn 2004/38/EG en meer bepaald de procedurele waarborgen die vervat zijn in de artikelen 15 en 31 van deze richtlijn reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze laatste wet blijkt bovendien dat *“het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit,*

alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2487/001, 78). Gelet op deze omzetting kan verzoekende partij zich niet beroepen op de bepalingen van de richtlijn zelf en verzoekende partij blijft daarnaast in gebreke aan te tonen op basis van welke rechtspraak van het Hof van Justitie de huidige regelgeving onvoldoende waarborgen zou bieden.

Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van haar beroep bij volle rechtsmacht.

Het middel is ongegrond.

2.4. In een laatste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) (PB C 364, 18 december 2000, p. 1). Verzoekster meent dat dit artikel het recht op een doeltreffende voorziening in rechte voorziet en op een onpartijdig gerecht. Volgens verzoekster is de invulling van dit artikel gelijklopend met de invulling van artikel 6 E.V.R.M., dat niet alleen de toegang tot de rechter waarborgt, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden.

Waar verzoekende partij verwijst naar het Handvest, dient te worden gesteld dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

De Raad oordeelt dat artikel 6 E.V.R.M. enkel van toepassing is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassingsfeer van voornoemd artikel valt (R.v.St., nr. 102.201, 20 december 2001; R.v.St., nr. 139.095, 12 januari 2005; R.v.St., X, nr. 161.169, 7 juli 2006). Derhalve kan de schending van artikel 6 E.V.R.M. niet dienstig worden ingeroepen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.